

de marskramer en de korrigans

14/11/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Het herfstbos kleurde rood en geel in de late namiddagzon. De marskramer genoot van de gouden zonnestralen die op zijn gezicht vielen en zette zijn rugzak tegen een dikke boom.

Het was een mooie dag geweest vandaag. De mensen hadden veel koopwaar van hem gekocht op de markt en zijn beurs zat dan ook vol muntstukken.

De markt was zijn tweede huis geworden. Hij voelde zich er goed en had een vaste klantenkring opgebouwd. Maar er knaagde iets in hem. Het was een diep verlangen naar de kern van het marskramer zijn. Een gevoel van ultiem geluk.

Daarom was hij nu op weg naar de grote stad een paar dagen gaans verderop. Hij pakte de rugtas weer op en liep verder door het woud waar de laatste zonnestralen inmiddels waren verwenen. Het werd koud en donker, maar de marskramer zag nergens een herberg om de nacht door te brengen. Daarom besloot hij door te lopen.

Maar nu het donker was geworden, kon hij het pad naar de grote stad niet meer goed zien en raakte van de weg af. Rare vormen werden zichtbaar, vreemde geluiden klonken door het woud. De marskramer werd onzeker en kon zijn gedachten niet meer goed ordenen. In paniek begon hij al schreeuwend rondjes te rennen om tenslotte uitgeput in slaap te vallen tussen de bladeren op de grond.

Hoe lang hij geslapen had, wist hij niet. Maar hij werd wakker van een vreemd gezang. Hij richtte zich op en zag enkele meters voor zich de maan een open plek in het bos beschijnen. Een open plek met een donker meertje. Hier dansten een aantal vreemde wezens terwijl ze een mysterieus lied zongen.

Op handen en voeten kroop de marskramer dichterbij en zag dat het dwergen waren. Ze hadden hem ook gezien en wenkten dat hij naar ze toe moest komen. Nieuwsgierig geworden liep de marskramer naar de open plek toe en werd omringd door de zingende dwergen.

“Wie zijn jullie?” vroeg hij met enige angst in zijn stem.

“Wij zijn de [Korrigans](#). Het bos is van ons, net als de toekomst.”

“Bedoel je dat jullie in de toekomst kunnen kijken?”

“Wij bewaken de schat van de toekomst. We weten waar je naar op weg bent.”

“Naar mijn ultieme geluk . . .”

“Ha ha ha! Wil je weten of het je lukt? We zullen het je laten zien.”

“Je springt hoger met vaste grond onder de voeten.”

Het donkere meertje begon opeens te schijnen en toen de marskramer goed keek, zag hij op het donkere wateroppervlak wat de toekomst zou brengen.

Het ochtendlicht kwam en de dwergen vervaagden, het water werd weer helder en de marskramer kon herfstbladeren zien liggen op de bodem. Hij stond op en hees de rugzak op zijn rug. Nu het licht was geworden kon hij het pad weer vinden. De wegwijzer wees de richting van de grote stad aan en fluitend liep de marskramer de andere kant op, terug naar zijn oude vertrouwde markt. Hij dacht aan wat hij gezien had in het meer: je springt hoger met vaste grond onder de voeten.